

© László Tóth

Viktor Horváth – Hungary

Török tükör (2009)

Turkish Mirror

Publishing House **Jelenkor**

Biography

Viktor Horváth was born in 1962 in Pécs. Between 2003 and 2006, he studied for his Ph.D. at the University of Miskolc. Since 2003, he has been teaching the theory of poetic structure and the history of form in medieval and late-medieval times at the University of Pécs. He is a translator of texts in English, German, and Spanish. His guidebook, *Through Other New York Variations (Át avagy New York-variációk)* was published in 2004.

Synopsis

Turkish Mirror takes the reader on an adventurous journey back in time to 16th century Hungary, when the country was still a new suzerainty of the victorious Sultan Suleyman the Magnificent. The novel describes an unstable borderland situated between two great empires, a colorful cavalcade of calendars, taxation systems, languages, sacred writings, kings and emperors, mighty sultans, Hungarian nobles and Ottoman Beys, merchants, city burghers, village magistrates, and – from time to time – even angels, djinns and peculiar flying machines.

In the book, we see the city of Pécs gradually giving way to the world of the *Thousand and One Arabian Nights*, where camels walk the streets, apricots and dates hang from the trees in abundance, thieves roam the woods, and the first mosque and Turkish bath are built. Indeed, the great charm of *Turkish Mirror* lies in its uninhibited flair for storytelling, while its ingenuity lies in showing us the world of Hungary through the eyes of the occupying Ottoman Turks. This is presented as a complex, puzzling, multicultural land, fraught with danger and ruled by complex power relations, as opposed to the Padishah's civilized and refined empire. Thanks to this surprising point of view, the reader visits a terrain where everything that was familiar is now foreign and exotic.

Török tükör

Viktor Horváth

Hogyan veszték össze a bolond frengi szultánok

Szejfi, a nevelőm, úgy mondta el nekem, ahogy az áldott emlékű oszmán történetírók megírták. Én csak ámultam azon a beszéden, Szejfi pedig nagy komolyan mondta, mondta, de időnként megállt és mosolygott.

Szerettem Szejfit.

Így mesélte:

Abban az időben a bálványimádás tévhitétől elvakított nyugati országok szultánjai a császári koronának hódoltak, ezért mindannyian igen vágyakoztak erre a koronára. Ám ez a korona Lausnak (akit az alávaló gyaurok Második Lajos Királynak neveztek), tehát ez az úgynevezett korona ennek az esztelen Lausnak a birtokában volt, és ez a Lajos Alamán ország és Üngürusz ország szultánja volt. Ezeket a vilájeteket a bálványimádó hitetlenek Németországnak és Magyarországnak nevezik.

Tehát, ez a Lajos szultán, ez a Laus, igen nagy hatalmat tartott a pizkos kezei között. Szandzsákjainak területe és várainak sokasága megmérhetetlenül terpeszkedett, gyalogos és lovas serege annyi volt, mint égen a csillag, birtokai és földművelő rájái, mint mezőn a fűszál, sivatagban a homokszem. És a hadai! Minden disznópofájú katonája magas volt és félelmetes, akárha dzsinnektől származtak volna, lovaik tüzet fújtak, mint a sárkányok, és akkorák voltak, mint a rúkhmadár az Ezeregyéj meséiben. A lovasok és gyalogosok tetőtől

talpig vasba öltöztek, és olyan ádázul forgatták a fegyvert, mint az ördögök; hadnagyaik a seregek elrendezéséhez és a hadviseléshez úgy értettek, akár Aszáf, a régi Bölcs Salamon hadvezére, bátorságuk pedig Túséhez volt hasonlítható, aki a legnagyobb perzsa hős a régi időkben.

De ez még nem minden, mert nem a Lajos volt az egyetlen frengisztáni szultán. Itt volt még a Lajos leghitványabb rokona, Ferendus szultán is, aki Ferdinánd Császárnak hívatta magát, és ez a Ferendus kapzsi volt a kapzsi között.

Ám mi történt? Francse szultánja az ostoba és felfuvalkodott Francsiszko volt, más néven Ferenc. Ezt a Francseországot Franciaországnak nevezik a magyarok. Nos, ez a Ferenc is vágyakozott a koronára, hát így okoskodott: „háborút indítok Lajos ellen, hogy a koronát megkaparintsam”. Csakhogy Lajos erős volt, mert ő és a német Ferdinánd egy karavánal utaztak. Ráadásul volt Ferdinándnak egy édes testvére, a Karló, más néven Károly, Iszpania szultánja. Ez a Károly, aki szintén a hitelenség bűzös mocsarában cuppogott, igen nagy hatalmú szultán volt, és amikor meghallotta, hogy Ferenc rátámadt Ferdinándra, igen megharagudott. Mert a Ferdinánd a testvére volt. Nyomban háborúba szállt, és hátbatámadta Ferenc király szultánt, a francia dögöt.

Ferenc így már kétfelé viselt hadat. Egyszerre hadakozott Ferdinánddal és Lajossal, akiket ő maga támadott meg, és Károllyal, aki a Ferdinánd segítségére jött, hiszen az testvéröccse volt neki. Hamar kiderült, hogy Ferenc király nem bír Lajos, Ferdinánd és a spanyol Károly erejével.

Mikor ezek hárman több várat és a hozzájuk tartozó falvakat is elfoglaltak már a Ferenctől, és mikor Ferenc király látta, hogy mindüket le nem győzheti, igen megijedt. Azon kezdett gondolkodni, hogy az elbizakodottság mételyétől

megfertőzött agyában fogant tervének szekerét miként kormányozhatná a megvalósulás palotájának udvarába, és így töprengve hirtelen a világosság apró lángja gyúlt ki háborodott eszében. Papiroost, pennát és tintát rendelt, leült, és levelet kezdett írni a Padisáhhhoz (legyen boldog Alláh fényében!), a Nagy Szulejmánhoz, mert ő volt akkoriban a hitet védelmező kalifa, Mohamed Próféta (áldás reá és családjára!) hős utóda. A levél pontosan így szólt:

A disznó Ferenc Király levele

Nagy Szulejmán, aki a disznóhúsevő és maguk is disznó keresztények ellenében az igaz hit védelmezője vagy! Én, az alávaló és gonosz természetű Francsiszkó, ostoba elmémben a meggondolatlanság trágyadombján fogant tervem szerint rátámadtam Lausra, Alamánia és Üngürusz mocskos és erkölcstelen szultánjára és Ferendusra, hogy tőlük a hívságok haszontalan és semmit érő koronáját megkaparintsam. Ám a Ferendusnak az édes testvére, a becstelen és égetni való Karló Király szultán, aki Iszpania ország szultánja, szintúgy háborúba szállott ellenem, és most hárman kétfelől dúlják utálatos országomat, melyre rátekineni is borzalom. Együtt pusztítják és dúlják Francse országot, a bálványimádásnak ezt az igen mély pöcegödrtét, melynek minden megátalkodott lakója a legelső pokol tüzén fog égni halála után. Velem együtt.

Világos elméjű, hatalmas Padisáhom! Én, Francsiszkó, hason csúszva, méltatlan pofámat zsámolyod lábához dörgölve könyörgöm, hogy leckéztess meg az elbizakodottság borától megrészegült jézushívő német és magyar kutyákat keleten, és akkor az én alávaló hadseregem már le tudja győzni a gonosz Karló Királyt nyugaton. Ha nagy bajomban segítesz rajtam, legboldogabb leszek legutolsó rájáid között, és életem végéig

szolgállak tégedet, és még azután is, mert összes szörnyeteg természetű gyaur leszármazottaim és elvetemült utódaim mind hódolni fognak neked egészen az idők végezetéig. Továbbá lehozom neked a Napot és a Holdat.

És az angyali természetű Padisáh megkönyörült.

Így kezdődött.

(...)

Madonna

Teltek a hetek, elmúlt a gyaurok karácsonya, amikor Jézus próféta születését ünnepelték (simogassák Őt nagy szemű húrik Alláh kertjeiben!), én kínlódtam Szudabé miatt, és azon gondolkodtam, hogyan láthatnám meg végre az arcát, rongáltam tovább a falat meg a nyílveaszóket a kopár szobában gertyafénynél a késő esti ima után. Dervis bég megparancsolta Szejfinek, hogy tanítson retorikára és latinra, elvégre sok könyvet otthagyt a tévelygő püspökök, de Szejfinek annyi ideje sem volt, hogy a Koránból feladott leckéket behajtsa rajtam. Gergely diáknak az lett volna a dolga, hogy írni tanítson magyarul és latinul is, de előle egyszerűen elszöktem a rácokhoz a templom mögé, Ferruh pedig csak nézte, hogy a vakolat napról napra kopik a szalmabála mögötti falon. A nevelőapám pedig észre sem vette, hogy nem fog rajtam semmi tanítás, annyifelé futkosott a környéken és a városban a sok igazítani való után.

A várnagy egy veterán janicsár aga volt, Alinak hívták, és ötven akcse fizetést húzott naponta. Egyszer láttam, hogy ez a dizdár a városba indul, odamentem hozzá, és azt hazudtam neki, hogy a bég megparancsolta, menjek vele, és válasszak ki

neki egy macskát, vegyük meg neki, és majd utólag megadja az árát Alinak. Ali dizdár elhitte, egyik emberét mellém adta a nagypiacon, amíg ő valamit intézett a húslátóknál és a piacfelügyelőknél. De a piacon nem lehetett macskát kapni, visszamentünk macska nélkül, én elfutottam tőle, amint beléptünk a várkapun, ő pedig ment jelteni a bégnek, hogy sajnos nem kapott macskát. Ilyen ostoba és gonosz voltam.

A jó Dervis bég ezért bezáratott egy szobába a palota alsó szintjén. Azelőtt soha nem voltam itt. A szoba az épület északi végén volt, ott ahol majdnem érintkezett a nagy templom sarkával. Soha nem fűtötték, kicsi volt az ablaka, csak kevés fényt engedett be a keresztboltozatos mennyezet alá. Először azt néztem, hogy ki tudom-e nyitni az ablakot, hogy kiszökjek aztán, amikor semmiképpen nem tudtam kinyitni, összetörni pedig nem mertem, elkezdtem szétdobálni a fal mellett felhalmozott gyékényszőnyegeket, hogy betakarózzak velük. Azonban valami más volt alattuk, amit csak be akartak fedni, hogy elrejtsek. Keretbe foglalt vásznak a falnak támasztva – legalább húsz. Színes vásznak fa keretekbe feszítve. Némelyiknek a kerete egyszerű volt, némelyikét olyan gazdag faragás díszítette, amihez hasonlót még soha nem láttam. Alláh, segíts, ezek festmények, gondoltam, Kászim bég nem égette el őket, amikor megszállta a várat. Miért nem? Sajnálta? Leszedette mind a falakról, és összehordatta a legutolsó földszinti kamrába, hogy ne lássa senki. És hogy baja se legyen, hiszen az emeleten beáztak a nem használt helyiségek.

Teljesen kiszabadítottam a képeket, és megnéztem az elsőt. Visszahőköltem, Uram segíts! Nincs erő és hatalom csak a magasztos és felséges Alláhnál! A vásznon egy prófétát gyalázó festmény éktelenkedett. De milyen gyönyörű volt! És hogy megrémültem ettől a szépségtől! Mert olyan volt, mintha élne, és éppen ezért volt gusztustalan. Nem Mohamed próféta volt,

hanem csak Jézus próféta, viszont meztelen volt, csak egy rongy volt az ágyékán, és ki volt szögelve arra fakeresztre, amit a pogányok úgy imádnak, a mellkasa is át volt szúrva, folyt a vér, hogy az gyalázat! De a távolság! Hogyan képesek a gyaur mesterek arra, hogy megmutassák a távolságot? Hiszen a vászon lapos! Mégis olyan volt, mintha egy kútba zuhannék, egy vihar szele szívna befelé, mert a képben volt messzeség, a Prófétának meg teste volt! Vastagsága volt a combjának, a karjának és mindenének. Boszorkányság és szépség! Olyan hihetetlen volt, hogy megfogtam, aztán ijedten elrántottam a kezemet.

Még sokáig bámultam, aztán meg akartam nézni a többit is, mert úgy tett velem az első kép, mint az ópium az elpuhult emberekkel. Mikor félreraktam a Jézus-festményt, megláttam a mögötte levőt, és már késő volt, nem tudtam eltakarni. Maryam Anyácska éppen a csecsemő korú Jézust szoptatta. Látszott, ahogy a gyerek bekapja a mellbimbót, de közben rám sandított, kicsit kancsal volt, de akkor is rám nézett, valahogy kifelé a képből, és Maryam anyácska másik melle sem volt betakarva, hanem előremeredt a sápadtrózsaszín mellbimbója, és ő is a szemem közé nézett, mint Jézus, én hátraléptem, mert ilyen megdöbbenő szentségtelenséget nem képzeltem volna, közben az ágyékomban felágaskodott a férfiasság, és feszítette a nadrágot, mert azt képzeltem, hogy Szudabé arca is ilyen, bele kellett nyúlnom a nadrágba, hogy eligazítsam, megmarkoltam, de túlságosan hátrahúztam a bőrt, aztán vissza, és akkor megszólalt a nagytoronyban a müezzín imára hívó ezánja, előttem elsötétült a mindenség, a térdem megroggyant, forróságot éreztem, csikordult a kulcs a zárban, és belépett Ferruh aga, hogy kiengedjen a mecsetbe, mert péntek volt, én tehetetlenül nyögtem, és nyúlós folyadék árasztotta el a nadrágomat. Ferruh csak állt, aztán mintha a villám csapott volna bele, a szeme boldogan felcsillant:

– Melyik kezedet tetted a gatyádba?

– Mi? Mi? Mit melyik – reszkető lábakkal támaszkodtam a falnak.

– Melyik kezed volt a gatyádban, Ísza, azt kérdeztem.

– Hát ez – néztem a bal kezemen fénylő valamit.

– Gyere gyorsan! – azzal elkapta a nyakamat, vágatott velem fölfelé a lépcsőn, az emeleten bevonszolt abba a szobába, ahol lövöldözni szoktam.

– Vedd fel! – mutatott az újra. – Fogd meg azt az íjat! Nem azzal! A másik kezettel! A jobbal! A... azzal a másikkal a nyilat tedd a húrra!

– De az ilyen... ilyen lett.

– Majd megmosod. Fogd meg, nesze, húzd ki, és most lőj bele!

Balkézzezzel megfeszítettem az ideget, nem volt bennem sok erő, csak valami egyensúly, amit eddig nem éreztem. Jólesőt lélegeztem, és elengedtem a húrt. A nyíl belevágódott abba az átkozott bálába pont középen, bele a fél almába, amit célpontnak tűztem oda. Elképedve néztem Ferruh agára, az meg vihogott, mint az eszelős, könnyezett, és a térdét csapkodta. Én az idegre tettem egy újabb vesszőt, és az előző után küldtem, aztán a következőt és a következőt, hogy egymást hasogatták szét a nyilak az alma roncsaiban.

– Te... te... te kölyök, Alláh nevére, te balkezes vagy! Balkezes vagy, érted?

Tanulság: Isten a legjobb tanítómester.

Turkish Mirror

Viktor Horvath

Translated from the Hungarian by Judith Sollosy

The book takes the reader on an adventurous journey back in time to 16th century Hungary, then a suzerainty of the victorious Sultan Suleyman, whose everyday life is described to us by an old Muslim as he lived it when he first came to Hungary, and who assumes that by the time his words are read, the Hungarians will have assimilated with their conquerors, and not the other way around. This is why he begins his description by addressing the reader as "my heir to the true faith", an ingenious reversal that runs throughout the book and gives it its special charm.

How the foolish frenghi sultans came to blows

My tutor Sejfi told me the story just as the Ottoman scribes of blessed memory had recorded it. I listened to him spellbound, and he, Sejfi, continued to relate it with due seriousness, though from time to time he stopped for a smile.

I loved Sejfi very much.

This is the tale he told.

Back in those days, the sultans of the western nations, blinded by the errant faith of idolatry, paid homage to the imperial crown, and so they all coveted it, down to the last man. But this crown was in the possession of Laus (whom the base giaours called King Louis the Second), in short, this so-called crown was in the possession of by this foolish Laus, who was the sultan of the lands of Alamania and Ungurus. The infidel idolaters called these vilajets Germany and Hungary.

So then, this sultan Laus, or Louis, held very great power in his unclean hands. The domain of his Sandzaks and his

countless castles spread over immeasurable distances, his foot soldiers and mounted soldiers were as the stars in the sky, his estates and serfs who worked the soil like blades of grass in the meadow, like grains of sand in the desert. And as for his armies! Every one of his pig-faced soldiers was so tall and terrifying, you'd think that they'd descended from djinns, their horses snorted fire like dragons, and were as huge as the Rukh bird in the Arabian Nights. The equestrian and foot soldiers were clad in iron from head to toe and they wielded their weapons as ferociously as any devil. Their lieutenants were as expert in the arrangement and deployment of their troops as Asaph, the war lord of Solomon the Wise, while their bravery was akin to Tuse, the great Persian hero of times long past.

But that's not all, because Louis was not the only sultan of Frengistan. There was Louis's basest of all relatives, Sultan Ferendus, who had himself called Emperor Ferdinand, and this Ferendus was legendary for his avarice.

And what happened? The sultan of Franche was the dim-witted and conceited Francisco, also known as Francis. This Franche is what we call France. Anyway, this Francis also coveted the crown and reasoned thus: "I shall wage war against Louis to get my hands on that crown." But Louis was strong, because he and the German Ferdinand traveled in the same caravan. Besides, Ferdinand had a brother, Karlo, also called Charles, the sultan of Hispania. This Charles, who also bid his time sunk in the putrid marshes of the infidel, was a sultan who enjoyed great power, and when he learned that Francis had attacked Ferdinand, he boiled with rage, because Ferdinand was his brother. He promptly went to war and attacked the sultan king Francis, that French villain.

So now Francis was waging war on two fronts. He clashed swords with Ferdinand and Louis, both of whom he had attacked with Charles, who came to Ferdinand's aid, he being his younger brother. It soon became apparent that King Francis is no match for the combined strengths of Louis, Ferdinand and the Spanish king, Charles.

When these three had seized several castles along with the surrounding villages from Francis, and when King Francis saw that he could not vanquish all three, he became sore afraid. He began ruminating about how he could maneuver the chariot of his plan, conceived by his intellect, contaminated as it was by the contagion of conceit, into the courtyard of the palace of action, when thus reflecting, a small spark of inspiration suddenly flared up in his deluded mind. He called for paper, pen and ink, sat himself down, and began to pen a letter to the Padishah (may he shine in the light of Allah!), the Mighty Suleyman, because back then he was the khalifah, the defender of the faith, the heroic successor to the Prophet Muhammad (may blessings shower down upon him and his family!). I quote the letter just as it was writ:

The letter of the pigheaded King Francis

O, Bright and Exalted Suleyman, who art the defender of the true faith against pork eaters and Christians who are themselves as pigs! I, the base and mean spirited Francisco, driven by the promptings of my witless brain feeding on the dung heap of rashness, did attack Laus, the unclean and unvirtuous sultan of Almania and Ungurus in order to lay my hands on their worthless and vainglorious crown. But the blood brother of Ferendus, the ignoble King Karlo sultan fit for the gallows, who is the sultan of the land of Hispania, thereupon also did take up arms against me,

and now the three of them are devastating my loathsome country, an abomination even to behold, from two directions at once. Their forces united, they are dealing destruction and bringing ruination on Franche, this deepest cesspool of idolatry, every impenitent inhabitant of which will burn in the fire of the lowest circle of hell after their deaths, myself included.

Grand Phadishah of the bright understanding! I, Francisco, crawling on my belly, rubbing my unworthy cheeks against the leg of your tabouret, beseech you to teach the German and the Magyar giaour Jesus-followers to the east, inebriated as they be with the wine of pretension, a lesson they will not soon forget, in which case my own ignoble army can make short shrift of the wicked King Karlo to the west. If you will assist me in my great affliction, I shall be the happiest of your base vassals and shall be your humble servant until my dying day and beyond, because my black-natured giaour descendants and depraved issue shall be likewise devoted to you to the end of times, down to the last man. I will also bring the Sun and the Moon down for you.

And the Phadishah of the angelic nature was merciful unto him.

And that's how it began.

(...)

Madonna

The weeks went by, the giaours' Christmas, when they celebrate the prophet Jesus' birthday (may round-eyed houris pamper Him in Allah's orchards!) had come and gone, and I was still suffering because of Sudabé, thinking how I might catch a glimpse of her countenance at last. Meanwhile, after

late night prayers, I continued peeling away at the wall by the light of a candle in that bare room. The erring bishop had left many books behind, so Dervish bey ordered Sejfi to instruct me in Latin and rhetoric, but Sejfi was too caught up to check if I'd done the lessons from the Koran he'd marked out for me. The scribe Gergely was supposed to teach me to write Latin and Hungarian, but I ran away from him and hid behind the church with the Serbs. And all the while Ferruh saw the plaster gradually peeling away on the wall behind the heap of straw. Also, my foster father never noticed that I wasn't learning anything. He was too preoccupied running after all those many alterations waiting for him in the surrounding areas, and in town too.

The castellan was a veteran janissary. His name was Ali, and he bagged fifty silver akche a day. Anyway, on one occasion I saw this dizdar prepare to visit the town, so I went up to him and lied that the bey ordered me to go with him and chose a cat and buy it, and he'd give Ali the price afterward. Ali dizdar believed me and had one of his men accompany me round the great market while he visited the meat surveyors and the market supervisors. But there were no cats to be had at the market, so we returned empty handed. The minute we walked through the castle gate I ran off, and the castellan went to tell the bey that he could not purchase a cat, alas. That's how ignorant and wicked I was.

The good Dervish bey had me locked up in a downstairs room of the palace. I had never been there before. The room was located in the northern wing, where it almost brushed up against the corner of the great church. It was never heated, and it had just one small window that afforded scant light under the crossbeamed ceiling. First I tried prying it open to make my escape, and then, when I couldn't open it no matter

how hard I tried, and I didn't dare break the glass, I began scattering the rush mats heaped up along the wall so they'd serve me for a cover against the cold. But there was something behind them that they wanted to hide, framed canvases leaning against the wall, twenty of them, at least. Colorful canvases stretched taut between wooden frames! Some of the frames were simple, but others had ornate wood-carving on them the likes of which I had never seen. Allah, help me, I thought, these are paintings! Kasim bey had not burned them when he occupied the castle. Why not? He didn't have the heart? He had them all taken down from the walls and had them brought to this remote chamber on the ground floor, so no one should see them. Also, in order to protect them, because the rooms upstairs that were not used were damp.

I flung all the rush mats from in front of the pictures and took a look at the first, but immediately started back. Oh Lord, have mercy on me! There is no strength and might besides the most majestic and august Allah! There was a hideous painting on that canvas reviling the prophet! And how beautiful it was! And how that beauty frightened me! It was just like life, and that made it distasteful. It wasn't the prophet Mohamed, just the prophet Jesus, but he was naked, with just a piece of cloth covering his loins, and he was nailed to that wooden cross the pagans worship, and there was a wound in his chest, and the blood was flowing. A disgrace. And the distance! How can the giaour masters portray distance when the canvas is flat? And yet I felt as if I were falling into a well, as if a maelstrom were sucking me in, because there was distance on the canvas, and the prophet had a body! His thigh and arm and every part of him was round. Beauty and witchcraft! I reeled as I touched it, but then frightened, drew my hand away.

I looked at it for a long time, but then I wanted to see the others, too, because the first painting affected me the way opium affects the enervated. And when I put the Jesus painting aside, I saw the one behind it, but by then it was too late, I couldn't cover it. It showed Mother Maryam nursing the baby Jesus. I saw the infant take the nipple between his lips, and all the time he was looking at me with such mischief, squinting, but looking at me all the same, looking out of the picture, somehow, and Mother Maryam's other breast was uncovered, too, and her pale pink nipple stiff, and just like Jesus, she was also looking straight at me, and I stepped back, because I would have never thought such shocking impertinence possible, and meanwhile my manhood stiffened and strained against my pants because I imagined that Sudabé's face is like that, and I had to reach inside my pants to fix it, and I grabbed it, but I pulled back the skin too far and then back again, and then the muezzin's ezan calling the faithful to prayer came from the great tower, everything around me turned dark, my knees grew weak, the heat flooded me, the key turned in the door, and it was Ferruh aga come to let me out to the mosque because it was Friday, and I groaned, helpless, and the viscous fluid flooded by pants, and Ferruh just stood there, but then there was a strange gleam in his eye as if he'd been struck by lightning.

“Which hand did you slip inside your pants?”

“What? What did you...” I started to say, leaning against the wall, trembling.

“Which hand was in your pants?”

“This,” I said with a look at that something shimmering on my left hand.

“Let’s go,” he said, then grabbed me by the neck and ran with me up the stairs, and there dragged me into the room where I practiced archery.

“Pick it up,” he said, pointing. “Grab that bow! No. Not with that! With the other hand! Your right hand! And place the arrow against the string with the other!”

“But it’s... it’s... you know.”

“You’ll wash it off later. Here, take it, draw it back. And now, shoot!”

I pulled taut the bowstring. I didn’t have much strength, just a new sense of balance I hadn’t felt before. I took a deep breath and released the string. The arrow pierced that darned bale right in the middle and landed in the half of an apple I’d stuck there for a bull’s eye. I looked incredulous at Ferruh aga, and he grinned like one demented. He had tears in his eyes, and he kept slapping his thigh. I placed another arrow along the bowstring and sent it in wake of the one before it, and then again and again, so the arrows split each other apart in what remained of the apple.

“In the name of Allah, boy, you’re left-handed! You’re left-handed, boy, understand?”

Moral: God is the best teacher.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2012

Viktor Horváth – Hungary

Török tükör

Turkish Mirror

560 pp, 2009

Rights sold to (*Last Update – September 2012*):

Bulgaria: Ergo

Publishing House **Jelenkor**

7621 Pécs – Munkácsy Mihály u. 30/A. – Hungary

Tel.: + (36) 72/314-782 – Fax: + (36) 72/532-047

www.jelenkor.com

Contact: gabor@jelenkor.com

Rights owner – Bence Sárközy – Sárközy & Co. Literary Agency:

sarkozy.bence@libri-kiado.hu

ISBN: 978-963-676-458-6

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Culture
Programme

european
booksellers
federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS